ВЕРЕСЕНЬ

1974

Київ

ПЕРЕЦЬ

Виходить з січня 1927 р.

№ 17 (939)

Ціна номера 12 коп.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Телеграфне агентство Перця

ЙДЕ ПОБІЧНА ПРОДУКЦІЯ

ХАРКІВСЬКА область. (Кор. ТАП). Успішно освоїли випуск побічної продукції підприємства міста Лозової. Так, ковальсько-механічний завод, який випускає штамповку для тракторів Т-150, в необмеженій кількості випускає також мазут у ставок села Катеринівки. Лозівський сирзавод, окрім сиру, випускає ще й не вельми запашні води на вулиці вищезгаданого села. Інтенсивний випуск аміачних вод у цьому ж населеному пункті налагодив також Лозівський міжколгоспний свиновідгодівельний пункт.

Незважаючи на численні протести несвідомих мешканців Катеринівки, які від цієї продукції чомусь носи вернуть, випуск її триває.

Ура!

НЕМАЄ — ТАК БУДУТЬ!

Звертається онук до діда й баби.

— Розкажіть мені казочку!

І починається: про лисичку-сестричку, про Івасика-Телесика, про козу-дерезу. А питається — де свіжі казки, де злободенні історії? Не знають їх дід і баба. Не знають, бо не читають сучасної дитячої періодики.

Щоб ліквідувати прогалину в їхній освіті, працівники зв'язку села Кутище Тлумацького району Івано-Франківської області вдалися до нововведення: кожному пенсіонерові в примусовому порядку нав'язують передплату дитячих журналів.

— Але в нас дорослі онуки, а правнуків ще немає,— пояснюють деякі пенсіонери.

— Немає — так будуть! — відповідають їм зв'язківці.

РЕКОНСТРУКЦІЄЮ ЗДРУЖЕНІ

ЧЕРКАСЬКА область. (Кор. ТАП). Керівники Катеринопільського райвузла зв'язку і Звенигородського району електричних мереж постійно дбають про те, щоб жителі сіл, які вони обслуговують, жили якомога дружніше, більше спілкувалися між собою. З цією метою згадані керівники час від часу починають реконструкцію електричних та радіоліній, а закінчувати їх не поспішають. Позбавлені можливості слухати радіо, люди відчувають органічну потребу спілкуватися між собою, переповісти і вислухати найновіші чутки.

Нині такою турботою оточені жителі вулиці Жовтневої, що в селищі Єрки Катеринопільського району. Піврічні результати свідчать, що від початку реконструкції електролінії мешканці вулиці набагато частіше почали ходити один до одного в гості, щоб перекинутися кількома словами, переказати те, що почув хтось від когось.

ЩЕ РАЗ ПРО РІПКУ

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Онучка й Жучка перебралися до міста, а самі з бабою ріпки ми не вирвемо.

PENGUIN2197
perec-ua.
perec-ua.

Коли громадянин Вчорашній переселився у нову квартиру, до нього прийшов, згинаючись під вагою ящика зі склом, незнайомий молодик.

— З будуправління,— відрекомендувався він і запитав:— Почнемо?

— Що саме? — здивовано закліпав очима господар.

— Вибивати у вікнах шибки.

— Навіщо?

— Хіба не ясно? Вставимо інші.

— Такі ж?

— Абсолютно.

— Жартуєте?

— Ніяких жартів! — гість вихопив із кишені молоток і рішуче ступив до вікна.— Ви не перший і не останній.

— Заждіть! — перегородив йому дорогу новоселець.— Ви що, з глуздду з'їхали? Зараз подзвоню у ваше управління і скажу...

— А хто ж вас послухає? Звичка, знаєте.

— Вибивати зовсім нові шибки?

— Авжеж. Ми їх б'ємо, знаєте в яких масштабах? От, скажімо, сьоме управління тресту «Горлівжитлобуд» комбінату «Донецькжитлобуд» за неповні два роки витратило на повторне засклення вікон 3223 квадратних метри скла. Приблизно стільки ж побили колеги зі Львівського домобудівного комбінату. На рахунку спеціалізованої пересувної механізованої колони номер 535 тресту «Харківсільбуд» — 5147 квадратних метрів, управління виробничо-технологічної комплектації тресту «Чернівецьбуд» — 8859, спеціалізованого опоряджувального управління того ж тресту — 11466 квадратних метрів побитого скла...

— А як же ви це робите? Ходите з молотками по оселях та й б'єте?

— Ні, не так,— пояснив гість.— Спочатку вставляємо в новоспоруджену будинку вікна. Потім склимо. А вже після цього, як і заведено, починаємо опоряджувальні роботи. Тут уже шибки розлітаються на скалки. Б'ємо їх в основному не навмисне. А буває, що хтось і заради спортивного інтересу торохне по шибці. Бо побите скло списують. Чому ж його не трощити?.. То, значить, шибки б'ємо, а перед здачею об'єкту в експлуатацію вставляємо нові. У вашій же квартирі вдруге не склили вікон. А для нас це якось незвично. Ніби чогось не доробили. От і наказав виконроб надолужити прогаяне... Ну, переконав я зрештою вас?

— Ні!

— Тоді фактом приголомшу. Перша пересувна механізована колона тресту «Поліськсільбуд» спорудила в Іванкові Київської області школу. То лише тут 1413 квадратних метрів скла ніби корова язиком злизала. Га?! Це ж не якихось там шість метрів, котрі зараз у вашій квартирі розіб'ємо.

— Приголомшили! — замотав головою господар.— Бог з вами, починайте...

М. ПАЛЬЧИК.

Ця історія завершилась більш ніж благополучно. У таких випадках прийнято писати нариси. Мене ж, однак, потягнуло на фейлетон. А щоб потяг цей став зрозумілим читачеві, слід усе розказати по черзі. Тим паче, що тут, власне, з черги й почалося.

Я маю на увазі чергу, яку в офіційних паперах іменують обліком працівників, котрі потребують житла.

Була така черга і на Львівському дослідно-експериментальному механічному заводі. І першим у ній стояв слюсар М. В. Солодуха. Він же був першим і серед тих, хто мав право на пільгове одержання квартири, оскільки, працюючи на заводі з 1954 року, мешкав із дружиною та дитиною в маленькій підвальній кімнаті. І тому, коли в 1972 році заводові було виділено однокімнатну квартиру, її, цілком логічно, запропонували М. Солодусі. Але тут виявилась заковичка: площею нова квартира була меншою, ніж за нормами належить такій сім'ї. Солодуха вагався: чи варто брати? Та його заспокоїли: погоджуйся, мовляв, бо, згідно з положенням, тебе з черги не знімають, все одно залишаєшся першим, і тільки-но заводові виділять підходящу за розміром квартиру, то її тобі ж і нададуть.

Так воно, мабуть, і сталось би. Та коли восени минулого року заводові виділили двокімнатну квартиру, то раптом з'ясувалося: є постанова облвиконкому, згідно з якою квартири, що вивільняються, слід передавати в розпорядження райвиконкомів.

На заводі серйозно замислилися. Звичайно, за законом квартиру слід виділити Солодусі, сім'я якого, до речі, за цей час зросла до чотирьох чоловік. Але ж у такому разі його однокімнатна квартира для заводу наче пропаде. І завком приймає рішення надати цю двокімнатну квартиру робітникові Ю. Д. Янковському, який стоїть на черзі третім. А Солодуха, мовляв, має кращі умови, отож може зачекати. Проте слюсар, якого таке соломонове рішення аж ніяк не задовольняло, почав скаржитись у вищі інстанції.

До справи підключаються керівні працівники облпрофради, і в результаті президія обкому профспілки працівників текстильної та легкої промисловості відміняє незаконне рішення заводського комітету.

На новому засіданні завкому директор тов. Киценюк повідомляє, що в райвиконкомі обіцяли, у порядку винятку, залишити квартиру, яка звільняється, підприємству, і пропонує двокімнатну надати Солодусі, а однокімнатну — Янковському. Але це вже не подобається Янковському: чого це раптом він має чекати в однокімнатній квартирі, краще нехай там перечікує Солодуха. І, як не дивно, завком більшістю голосів, всупереч постанові обкому профспілки і здоровому глуздові, знову вирішує надати двокімнатну квартиру Янковському.

Солодуха, зрозуміло, починає далі домагатись своїх законних прав. і тільки обмежений розмір фейлетону не дає мені можливості навести повний список організацій та службових осіб, які протягом шести місяців розглядали конфлікт, пов'язаний з розподілом однієї (!) квартири.

Я прекрасно розумів молодого директора заводу тов. Киценюка, який нервово скаржився на те, що не має можливості працювати, бо його травмують безперервні телефонні дзвінки з приводу «цієї нещасної квартири». Але, щоправда, не зрозумів директора, коли він пояснював свою позицію тим, що не може, мовляв, іти проти волі колективу, буцім його хтось до того закликав. Ішлося ж лише про те, що керівник має вести за собою колектив, правильно орієнтуючи його на неухильне виконання законоположення.

Тим більше не міг я зрозуміти секретаря парторганізації заводу тов. Гусєва, який на диво активно узявся за цю справу. Саме він (а не представник адміністрації чи профспілки) ходив і в облпрофраду, і в обком профспілки, і в прокуратуру, і в міськраду, і в інші організації, палко доводячи, що квартиру слід виділити тільки Янковському, бо в нього, мовляв, теж підвальна квартира.

Хоч з цього приводу на столі у товариша ж Гусєва лежали документи діаметрально протилежного змісту. Так, одна заводська комісія, обстежувавши, встановила, що це перший поверх, а вже друга заводська комісія запевняє, що це підвал. Одна й та житлово-експлуатаційна контора № 34 спочатку дала довідку, що це перший поверх, а згодом — що це підвал. Принагідно мушу згадати, що сільвиконком приміського села Ставчани спочатку видав довідку про те, що Ю. Д. Янковський має власну хату в селі, а потім — довідку про те, ніби ця хата належить його братові. Звичайно, це мало б насторожити.

І хоч бюро технічної інвентаризації (найкомпетентніша у цих справах організація) дало нарешті остаточний категоричний висновок, що квартира не підвальна, завод усе одно надіслав до міськради переважно ті документи, що були на користь Янковського. І хоч начальник квартирно-житлового сектора тов. Губін мав у своєму столі постанову обкому профспілки, а також застережувальний лист прокурора міста з цього приводу, — він, людина, за всіма ознаками, досвідчена, повів справу так, що виконком вирішив надати квартиру саме Янковському. Щоправда, маючи, вочевидь, на увазі протести обкому профспілки, тов. Губін з видачею ордера не поспішав, що, в свою чергу, викликало потік скарг уже з боку Янковського.

Лише після того, як у справі розібрався голова виконкому міськради Р. А. Мусієвський, він, щоби нарешті припинити двосторонні скарги, вніс на виконком компромісну пропозицію: виділити підприємству, за рахунок його майбутнього ліміту, другу квартиру, задовольнивши таким чином обох робітників водночас. Так і зробили.

Отож, як ми й попереджали, справа, що тягнулась півроку, закінчилась у принципі благополучно. І є наче всі підстави писати оду. Якби...

Якби Львівщина останніми роками не займала провідного місця в республіці за кількістю скарг, що надходять звідси в республіканські й союзні інстанції. Цілком вірогідно, що цей потік скарг помітно зменшився б, якби — навіть при найблагополучнішій кінцівці — люди, причетні до створення тяганини й до порушення законоположень, несли за це належну відповідальність.

О. КРУКОВЕЦЬ,
спец. кор. Перця.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

На експериментальній станції баштанництва (с. В. Клини Голопристанського району Херсонської області) проводили досліди над кавунами. І робили це не так вчені агрономи, як працівники бухгалтерії. Тому й характер досліджень був не біологічний, а суто фінансовий. Старший бухгалтер Краснова і її колега — бухгалтер Храмцова ревно цікавилися, які практично прибутки в їхню кишеню надійдуть від кавунів, проданих налівво.

Лист про це надійшов до редакції «Перця».

Виконуючий обов'язки прокурора району т. Вишневський повідомив, що збитки, завдані експериментальній станції Красновою і Храмцовою, відшкодовано. Справу про їхні махінації і зловживання передано слідчим органам.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

Нарешті почув...

ПІДЛАБУЗНИК НА ТОМУ СВІТІ

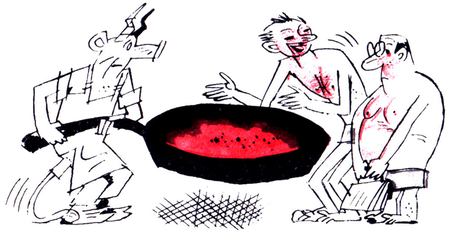

— Дозвольте, Іване Петровичу, я за вас сковороду полижу.

Ангел: — А я тут за сумісництвом, на півставки!..

— Неподобство! Хто це страховисько до раю пустив?!
— Т-с-с... Це ж племінник самого святого Петра!

— За що це Миколу-угодника в пекло кинули?
— Богові не догодив.

— І де це вона такі копита дістала?

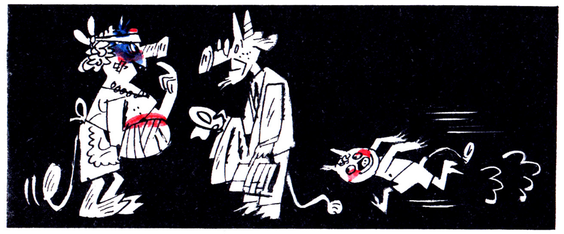

— Синок наш дуже лобом буцає, мабуть, ріжки відростають!

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Ми вже тут другий місяць сидимо, а ви навіть ні разу не протопили!
— Не хвилюйтесь, ми вам у кінці кварталу такого жару піддамо, що й на місці не всидите!

Якщо вам колись знадобиться натуральне, свіже пташине молоко, і ви не зможете знайти його самі, не сумуйте. Зверніться до нашого Кирика, себто Кирила Маврикійовича Кандиби, і матимете все, що вам треба.

Хто такий Кирик? Чоловік з нашого колгоспу, завгосп по професії. Немає такої професії, скажете? То ви не знаєте. Є. Кирик вже мало не двадцять років завгоспствує і так напрофесіоналився на цім ділі, що сам голова з усім правлінням без нього як без рук. Дефіцитні запчастини для колгоспу, ба, навіть трактори і комбайни без нарядів — усе зробить, усе дістане Кирик. Ну, звичайно, коли треба Кирикові для діла якийсь там бідон меду, кузов-два кавунів чи фруктів, живності центнерів два, голова ніколи не відмовить. А Кирик уже сам знає, кому треба, коли треба і скільки треба.

Та що там правління — все село за Кирика горою: потрібна він людина. Нікому ні в чому не відмовляє. Будуєте ви, скажімо, дім, а дощок і шиферу немає. Ви, звісно, до голови правління по допомогу, а він вам: «Немає!» Ви — до Кирика. Кирик: «Мм-да, трудненьке діло, трудненьке». Примружить хитрувато очі, підправить великим пальцем лівої руки сивуватого вуса, подумає трішки і запитає: «А скільки треба?» «Та на хату, вісім на дванадцять у мене», — відповідаєте йому. «Ого! Цілий палац ставиш!» «Та який там палац. Як у всіх, так і в мене». «Ну, от що. Їдь до міста за цією ось адресою».

Напише вам папірця, підпише внизу «Кир» — і все. Отой папірець для вас, мов чарівна паличка. Варто поїхати, куди скаже, і махнути ним, перед ким скаже, — все, як на самобранці, перед вами з'явиться.

Отакий наш Кирило Маврикійович — справжній маг і чародій. Посада в нього ніби непомітна, оклад для скромненького життя, а надумав новий дім для себе ставити, зробив

НОМЕНКЛАТУРНИЙ ВАРЕНИК

ГУМОРЕСКА

отак: х-ху! — і, мов з води, особнячок на вісім кімнат зі скляною верандою виріс за одне літечко. На другий рік Кирик: х-ху! — і побіля особнячка з'явилась кухня з їдальнею і гаражем. Ще раз: х-ху! — і новесенька «Волга» закотилась у гараж.

Двір у Кирика невеличкий, обнесений красивою металевою огорожею з витіюватими візерунками, увесь фруктовими деревами засаджений і під кожним деревом — вулик. Любить Кирик медок. У нього навіть вуса над верхньою губою не сивуваті, а жовтуваті, наче медком змащені.

А ще поважає його голова за лагідну натуру. Ніхто ніколи не чув, щоб він із кимось сварився. Буває, навіть образить хтось його, критикне десь — ніколи не розсердиться. Та, правду сказати, ніхто його й не критикує по-справжньому. Одного разу я, було, здорово намірився виступити на зборах та проїхатись по ньому за одне дільце, але не вийшло. А не вийшло тому, що на огорожу в мене матеріалу путнього не було. Ставив я її коло хати з простенького штахетника, аж іде Кирило Маврикійович та:

— Нащо оце, чоловіче, час даремно витрачаєш? Ніякого ж виду від твого двору, всю вулицю зіпсуєш.

Я хотів, було, щось заперечити, а він:

— Ну, чого ти, діло кажу. Привезу тобі завтра з міста огорожу, як ото у мене.

Я спершу відмахнувся від його послуги, так жінка як напосіла на мене, як напосіла! Не було куди подітись, узяв. Красивий тепер мій двір, не псує вулиці, а тільки критикувати Кирика на зборах не наважився. Совісно якось зробилось. А скоро сталося так, що й зовсім здружилися з ним. Рій його якось залетів у мій двір і повис на вишні. Прийшов Кирик, зняв його, хотів додому нести, а потім каже мені:

— Грицько, візьми цей рій собі, дитина в тебе росте, хай медком ласує, я тобі й вулика дам.

Не хотілося мені зв'язуватися з тим роєм, а дружина знову як напосіла на мене, як напосіла. Взяв рій. Тепер і в мене є бджоли. Кирик навчив доглядати їх, розмножувати. Одне слово, у меду тепер і мій вус. Живу з Кириком душа в душу. Сіли одного разу обідати під яблунею після трудів біля бджіл, випили по малесенькій, я й кажу:

— Талановита ви людина, Кирику Маврикійовичу, вам би не завгоспом, а головою нашого колгоспу бути.

— Головою? Ні, головування мені ні до чого.

— Боїтесь?

— Нічого я не боюсь, Грицю, і от що скажу тобі по-приятельському: коли хочеш від життя задоволення мати, у середнячках ходи.

— Чого б це? — здивувалась моя дружина.

— Чого? От, приміром, подивись на цю посудину, — показав він на макітру з варениками.

— Дивлюсь.

— А тепер уяви, що всі вареники — номенклатурні працівники нашого колгоспу.

— Уявив.

— А коли уявив, то подивись, де більше сметани — внизу чи зверху?

— Звісно, внизу.

— Отож-то. Тепер поміркуй гарненько, подумай. Внизу вареники у сметані плавають, а на виделку найперше потрапляють ці ось, що зверху, бо ж у всіх на виду вони...

Не знаю чому, а ото відтоді, як розповів Кирик про макітру з варениками, так мене й тягне труснути добряче нашу номенклатурну макітру, та так, щоб оті вареники, що в сметані на денечку розкошують, та наверх повискакували. Але краще стримаюсь. Мені ще нову хату ставити треба...

Іван ГАЙДАЙ.

ЧЕРЕЗ ТУ „КАЛЕВАЛУ“...

ЕПІСТОЛЯРНА РОЗПОВІДЬ ПРО БІБЛІОТЕКИ

СКОМПОНОВАНА З П'ЯТИ ЛІРИЧНИХ ЛИСТІВ І АВТОРСЬКОЇ ПІСЛЯМОВИ

Лист перший

Привіт із Костянтинівки! Дорога Валю, минулої неділі ходив у бібліотеку заводу «Червоний Жовтень». Готувався до заліку і згадував зимову сесію... Як добре, що ми з тобою навчаємось у Донецькому університеті. Мабуть, сама доля з'єднала нас — двох робітників і водночас студентів-заочників — на одному, улюбленому нами, філологічному факультеті...

Лист другий

Привіт із Краматорська! Дорогий Михайлику, який збіг! Я теж у неділю була в бібліотеці і згадувала тебе... Сумувала. Не тільки через те, що давно бачились, а й тому, що настоялася в черзі і книжок потрібних не взяла. Більша частина абонементного відділу нашої бібліотеки закрита, бо не відповідає нормам протипожежної безпеки. В п'ятнадцятиметровій кімнатці (особливо після роботи) збирається стільки читачів, що нерідко «хвіст» черги виростає аж на вулицю...

Любий Михайлику! Прошу тебе, дістань у Костянтинівці збірку карело-фінського епосу «Калевала» й привези мені. Бо в нашій бібліотеці, крім того, що тісно, ще й фольклористики немає.

Лист третій

Привіт із Костянтинівки! Дорога Валю, ти пишеш, що ваша бібліотека тісна. В нашій теж не дуже розвернешся. Профком заводу «Червоний Жовтень» у невеличку хатину спромігся увіпхнути аж дві бібліотеки — масову й науково-технічну. Читачів — близько чотирьох тисяч. «Калевала» — на руках. Але, Валю, ти мене дивуєш: бібліотека Новокраматорського машинобудівного заводу імені Леніна — одна з найбільших у вашому місті. Хіба там немає фольклористики? Потім: якщо немає, то чому ти не звернулась до іншої бібліотеки, адже їх чимало в Краматорську? І нарешті, не будь, Валю, песимісткою і пам'ятай, що в Донецькій області 3500 бібліотек, які, крім нас із тобою, обслуговують понад 4 мільйони читачів. І, на загал, добре обслуговують!..

Лист четвертий

По-перше, Михайле, прошу не звинувачувати мене в песимізмі. А по-друге, зверталася я в «іншу» — в масову бібліотеку заводу імені Куйбишева. І даремно після зміни тюпала туди. Бібліотека працює від 8 ранку до 5 години вечора. А в неділю вихідна. Розпорядився так голова завкому І. І. Кравченко. Мовляв, це краще для читачів!

Тепер — про фольклор і взагалі про бібліотеку Новокраматорського машинобудівного заводу. Ти, Михайле, багато чого не знаєш. Не знаєш, скажімо, що в нас десять років підряд вода заливала книгосховище і що внаслідок тих потопів (лопаються в підвалі труби) загинуло понад 20 тисяч книг, у тім числі ввесь фольклор.

І на закінчення: якщо хочеш зберегти наші стосунки, наступної суботи привозь «Калевалу». Чекатиму біля заводського гуртожитку, в якому товариство «Знання» міститься. До речі, між читачів ширяться чутки, ніби керівники міста й заводу

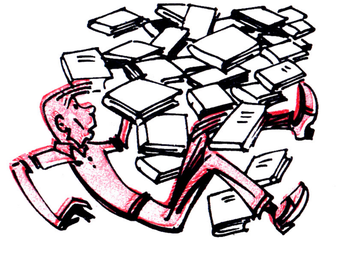

хочуть переселити туди бібліотеку. От би добре було, бо там 500 кв. метрів площі, а сидять аж... троє працівників товариства!

Лист п'ятий

Привіт із Костянтинівської лікарні! Пробач, Валю, за довге мовчання. Не дивуйся, що такий почерк — шкрябаю лівою рукою. Права — у гіпсі. А все через «Калевалу»... Сказали, що є вона в бібліотеці Костянтинівського склозаводу. Отам тіснява, якби ти побачила: на 40 з чимось квадратних метрах площі складено 22 тисячі книг!.. Поліз я у ті книжкові хащі. «Калевалу» вгледів на шафі аж під стелею, простягнув руку і... Більше нічого не пам'ятаю. Лікарі потім казали, ніби на мене звалилася ціла гора томів...

Одне слово, Валю, приїжджай. «Калевала» у мене в палаті...

Авторська післямова

Валентина й Михайло зустрілися, і все у них, звичайно, скінчилося щасливо. Та не виключено, що інші Михайли й Валі (вже не придумані автором, а реальні) потраплять у таку ситуацію... Хоча б у Жданові. В Жовтневому районі міста виросли нові житлові масиви, а бібліотека імені Серафимовича вже десять років тулиться в аварійному приміщенні колишнього кінотеатру. Не в кращому стані там і дитячі бібліотеки імені Горького та імені Гайдара. Сидять працівники в напівпідвалах, правою рукою заповнюють абонементну картку, а в лівій тримають напоготові відро, щоб вичерпувати воду, коли знову лопне каналізаційна труба.

Подейкують, ніби тим бібліотекарям-«вичерпувачам» (і не лише в Жданові, а й у деяких інших містах Донеччини) часом приходить у голову крамольна думка: коли не реагує місцеве керівництво — відділи культури, партійні комітети заводів, профкоми, шахткоми — то чи не запросити на допомогу відповідальних товаришів, яким підпорядковані профспілкові бібліотеки та бібліотеки Міністерства культури УРСР? Скажімо, голову обласної ради профспілок Володимира Паладійовича Петрова і начальника облуправління культури Вікторію Петрівну Олейникову? Хай приїжджають, подивляться. До речі, їм не обов'язково брати з собою відра — можна й так...

І. НЕМИРОВИЧ,
спец. кор. Перця.

Донецька область.

ПОШТУЧНА ДІРКА

ГУМОРЕСКА

Гришку я з дитинства знаю, колись разом у піжмурки грали. Він уже тоді все книжки читав та дівчиськам про капітана Немо розповідав. Я його зразу не злюбив. Мене взагалі очкарики дратують. Пришелепуваті вони якісь, живуть не по-людському. Гришка, приміром, шість літ у медичному інституті ішачив, а потім ще на Уралі чотири роки вколював, науковим якимось працівником. Словом, десять років квітучої молодості — котові під хвіст.

А я всі ці роки жив повнокровним життям, не відходячи од дому. Я собі роботи не шукав, вона мене сама знаходила. У нас в будинку — поспіль інтелігенти. А інтелігент — це хто? Це теоретик. У науках він іще сяк-так, а в нормальному житті — цілковитий нуль. Він тобі в інституті синхрофазотрона розрахує, а у власному лічильникові пробки замінити не може. От вони всі до мене й бігають: кому кран полагодити, кому поручні на балконі пофарбувати, а кому й просто цвях забити.

Спочатку я у будь-який час ішов, а згодом, коли навкруг нові будинки повиростали і замовлення косяком пішли, — прийомні години визначив: з другої до п'ятої. І запис попередній завів. Дружина моя, Катерина Микитівна, зарані список складає, наче до гомеопата.

Прокидаюся після обіднього відпочинку, чую — в коридорі шепочуться, ждуть, значить. Довго ждуть, а розбудити бояться, бо після перерваного сну я лютий і нещадний, можу і взагалі прийом відмінити...

А вчора — особлива приємність була: читаю список і раптом бачу, що Гришка записався. Спочатку хотів я його поза чергою пропустити, але згадав, як він у клубі лекцію читав, як по телевізору поради давав, словом, як він переді мною випендрювався, — і вирішив: хай почекає. Півтори години тримав у прихожій. За цей час одеколоном обличчя помив, сів у крісло, ввімкнув торшер, поправив на собі махрового халата і кажу своїй Катерині Микитівні:

— Запускай.

Входить Гришка. Посміхається, ніби у спортлото виграв.

— Здрастуй, — каже, — Андрюшо, скільки літ, скільки зим!..

А я на його посмішку не реагую, на вітання не відповідаю. А суворо, по-діловому:

— Що у вас? — питаю.

Бачу, скис Гришка, зрозумів, що старим знайомством не візьме. Одразу й по батькові пригадав.

— Мені, Андрію Кузьмовичу, небагато... Мені дірки у стіні для карнизів пробити треба...

— Оплата поштучна, — відповідаю.

— Як скажете, — швиденько погодився він.

— ...і поглибинна.

Він баньки вирячив:

— Мені не зовсім ясно, що значить — поглибинна.

— Еге ж, тут не академія, тут думати треба! — кажу. — На яку глибину забивати — стільки й платити. Сантиметр — карбованець. Тепер ясно?

— Ясно, — говорить.

— Клади аванс і топай. Надійде черга — одержиш листівку, як на «Жигулі»...

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Ну й п'янка сьогодні в нас удома буде!
— А чого?
— А сьогодні я пішов перший раз у другий клас.

Не йде. Стоїть. Мнеться.

— Мені, Андрію Кузьмовичу, ще й вікно б засклити.

— Раму приніс?

Я такі дрібниці дома роблю, щоб зайвий раз сходами не лазити.

— Приніс, приніс, — відповідає Гришка, потім виглядає в прихожу й гука: — Лідочко!!!

Заходить його жінка, солідна дама, форматна. Раму поперед себе несе, так що здається: живий портрет іде. Дивлюсь: мовби щось знайоме, думаю: звідки? А потім згадав: я її на афішах бачив, артистка, ще й якусь премію одержала. Хотів я їй стілець подати, а потім навіть засоромився: які можуть бути делікатності з клієнтами! Виплюнув сигарету і кажу:

— А скло де?!

— Є, є, — дзигою завертівся Гришка, знову зазирнув у прихожу і погукав: — Мамо!

Увійшла бабуся, акуратна, підстрижена, як газон. Під пахвою — кілька листів скла.

— Мутер гутер! — вітаюся з нею: вона в нас у школі німецьку мову викладала. — Ну, гаразд, — кажу Гришці, — клади четвертак, товар залишай, приходь через місяць.

Гришка знову баньки вирячив.

— Але... бачте... Ми хотіли на зиму засклити... — і щоб я не образився, став пояснювати: — Взимку, знаєте, холодно, морози бувають.

— А в тебе, що, пальта немає?

— Є, — каже. І знов давай пояснювати: — Але пальто я ношу на вулиці. А дома я ходжу без пальта. Тому краще, щоб у кімнаті було тепло. Розумієте?

— Розумію. Забирай раму і дебатів тут не влаштовуй. Ти в порядному домі знаходишся, а не, вибачаюсь, в аудиторії...

Гришка ще щось белькотів, та я його не слухав. Бо знав, що він усе одно пристане на будь-які мої умови. А куди він дінеться? Їх багато, а я один. Хай вони собі й далі книжки читають і дипломи захищають. А я залишуся таким, як є. Один на все місто! Хай до мене попобігають!

Одна лиш думка весь час у голову штрика: а раптом вони самі навчаться цвяхи забивати, поручні на балконах фарбувати, дірки у стінах пробивати?.. Мені ж тоді — абсолютна труба. Просто безвихідне становище: або в петлю лізти, або самому в інститут іти!..

Олександр КАНЕВСЬКИЙ.

Дали перцю!

У селищі Млинів Ровенської області є літній кінотеатр «Весна». А в тому кінотеатрі є кіномеханік Т. І. Канаєва. Але кінофільм тут — явище рідкісне. Як правило, всю весну і все літо у кінотеатрі «Весна» танцюють. До упаду. Аж до глибокої ночі.

Жителі селища написали про це Перцеві.

Секретар Млинівського райкому КП України т. Міськов повідомив редакцію, що за зриви демонстрування фільмів кіномеханікові Канаєвій оголошено догану.

За допущені недоліки в роботі культурно-освітніх установ т. Кота звільнено з посади завідуючого районним відділом культури.

ДЕ РИБА!

Прийшов Семен із риболовлі з порожніми руками та й до жінки:

— Давай, Марино, швидше їсти, а то так зголоднів, що ноги не тримають.

— А де ж твоя риба? — питає дружина.

— Та... розумієш, спіймав я три отакен-н-них, — розвів руками Семен. — Але перша ще в воді зірвалась, друга вже з берега втекла, а третя... третю ми з товаришем зварили і з'їли.

Повідомив М. ВОЙТЮК
із с. Добриводи
Червоноармійського району
Ровенської області.

Інші дрібні усмішки

«ГРАМОТНИЙ» БАТЬКО

— Мамо, а чого це наш тато так багато пише?

— Звідки ти це взяв, синку?

— А кожного ж ранку, як іде на роботу, просить у тебе грошей на склянку чорнила...

Повідомив Ф. ПИВОВАРЧУК
із с. Підлісків
Гощанського району
Ровенської області.

ПІДГОТУВАЛИСЬ

Прийшли молоді у загс розписуватися. Їх там питають:

— А ви добре підготувались до такого важливого кроку?

— Ну звичайно! — вигукнув молодий. — Маємо тридцять літрів горілки, п'ять ящиків вина, замовили п'ятдесят літрів пива. Та й то ще не все!..

Повідомив М. КАВУН
із с. Потоків Немирівського
району Вінницької області.

ВЕЛИКЕ ЩАСТЯ

Купив селянин коня на базарі. Наступного ранку будить його жінка:

— Петре, вставай, коняку вкрали...

Той протер очі і каже:

— То ще щастя, жінко, що я батога не купив: були б і його поцупили...

Повідомив І. ДАЦЬКІВ
з м. Львова.

З ГОСТИН

Уже й перші півні проспівали, коли чоловік із дружиною добрався з гостин додому. Силкується він відімкнути двері, але ніяк не може ключем у замок потрапити. Дружина не витримала:

— Дай ключа мені — я менше пила.

А чоловік на це:

— Я й сам відімкну, ти тільки притримай хату щоб не хиталась.

Повідомив Б. ГЛОБА
з м. Малої Виски
Кіровоградської області.

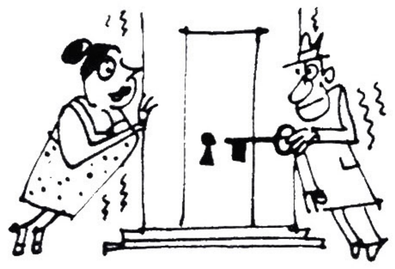

Запитання по суті

Шановні товариші з редакції!

Ніколи ми не писали скарг, але історія, що сталася нещодавно з нами на залізниці, примусила звернутися до вас.

Почнемо, як мовиться, з самого початку.

Нам потрібно було відвезти хворих дітей на лікування до санаторію в місто Бердянськ. Після коротких дебатів ухвалили скористатися послугами залізниці. А ухваливши, замовили квитки на станції Ладижин Одесько-Кишинівської залізниці, через яку проходить поїзд Львів — Сімферополь, котрий нас і цікавив.

За кілька днів отримали квитки №№ 420687 і 420688 із плацкартами №№ ЕУ 128702 та ЕУ 128703 на 31 травня 1974 року. Проїзд був оформлений через Дніпропетровськ, хоча нам здавалося, що зручніше їхати через Запоріжжя. Коли ж ми поділилися своїми сумнівами з касиром, то одержали чітку й вичерпну відповідь:

— Тут вам не колгосп, тут у нас порядок, розуміти треба!

Ми, однак, не все зрозуміли, проте квитки взяли і вранці 31 травня, прибувши на станцію та дочекавшись поїзда, заходилися шукати свій вісімнадцятий вагон. Але пошуки ні до чого не призвели. Вісімнадцятого вагона в составі не виявилося. Зате виявилося, що його причеплять аж у Христинівці, причому спочатку йтимуть сімнадцятий і дев'ятнадцятий, а вже за ними — вісімнадцятий.

Тим часом поїзд рушив, і лише тоді провідниця з дев'ятнадцятого вагона, змилостившись, дозволила нам на ходу повкидати у тамбур дітей і речі й здертися самим. Однак категорично відмовилася тимчасово влаштувати нас у якомусь купе і прогнала в тамбур у кінці вагона. Там весь час диміли цигарками запеклі курці, дихати було нічим, а тому діти вчаділи. Коли ж у Христинівці врешті-решт до дев'ятнадцятого причепили вісімнадцятий, та ж таки провідниця категорично не схотіла відчинити двері тамбура, щоб ми швидко пройшли у свій вагон. Тому, поки ми з дітьми пропхалися через усі купе до виходу, а потім бігли пероном повз злощасний дев'ятнадцятий вагон до вісімнадцятого, то знову ледве не відстали од поїзда.

Та й це ще не все.

Дорогою ми таки точно дізналися, що сходити краще не в Дніпропетровську, а в Запоріжжі. І коли ми сказали про це провідниці (зрозуміло, уже вісімнадцятого вагона), вона й слухати нічого не схотіла про доплату і в Дніпропетровську вправно висадила нас, гукнувши на прощання:

— Куди виписано квитки, там і вимітайтеся!

І навіть це ще не все.

У Дніпропетровську нас чекала несподівана звістка: поїзд до Бердянська ходить лише по парних числах, а це був пізній вечір 31 травня, отож нам треба було просидіти на вокзалі понад дві доби. Уявляєте, що це значить, коли на руках хворі діти!

Спасибі йому, виручив черговий по станції Дніпропетровськ. Він улаштував нас до кімнати матері й дитини, розпитав, куди ми їдемо, а потім, переконавшись, що в Ладижині нас безпардонно ввели в оману, порадив здати квитки і вранці їхати у Бердянськ автобусом. Так ми і зробили.

А тепер дозвольте, товариші, запитати: в ім'я чого, з якою метою чинять отакі речі? І чи місце на залізниці таким працівникам, як касир на станції Ладижин і провідниці з поїзда?

Т. ЗОЛОТАРЬОВА,
М. ХРЕБТАНЬ.

с. Бондурівка
Чечельницького району
Вінницької області.

Від РЕДАКЦІЇ. Що ж, запитання по суті. Спробуємо відповісти на нього. Принаймні на його першу частину.

Отакі речі подекуди чинять з подвійною метою. По-перше, в ім'я того, щоб, пройшовши всі дорожні випробування, люди зрозуміли, яке прекрасне життя, коли вони не мають справи з залізницею. А по-друге, оскільки після цього вони вже взагалі не схочуть мати з нею справи і таким чином зменшать кількість поїзних пасажирів, то деяким залізничним працівникам теж стане жити значно легше.

А от чи місце на залізниці таким любителям спокійного життя, — на цю частину запитання повинні, як нам здається, відповісти керівники Одесько-Кишинівської та Львівської залізниць.

Заразом було б непогано, якби вони повідомили читачам «Перця» й про те, коли ж врешті-решт припиняться отакі історії на станціях і в поїздах, коли ж буде покінчено з хамством та безкультур'ям деяких працівників залізниці.

Мал. И. КОГАНА

— Ніби й не пив, а в очах двоїться...

Мал. В. ГОНЧАРОВА

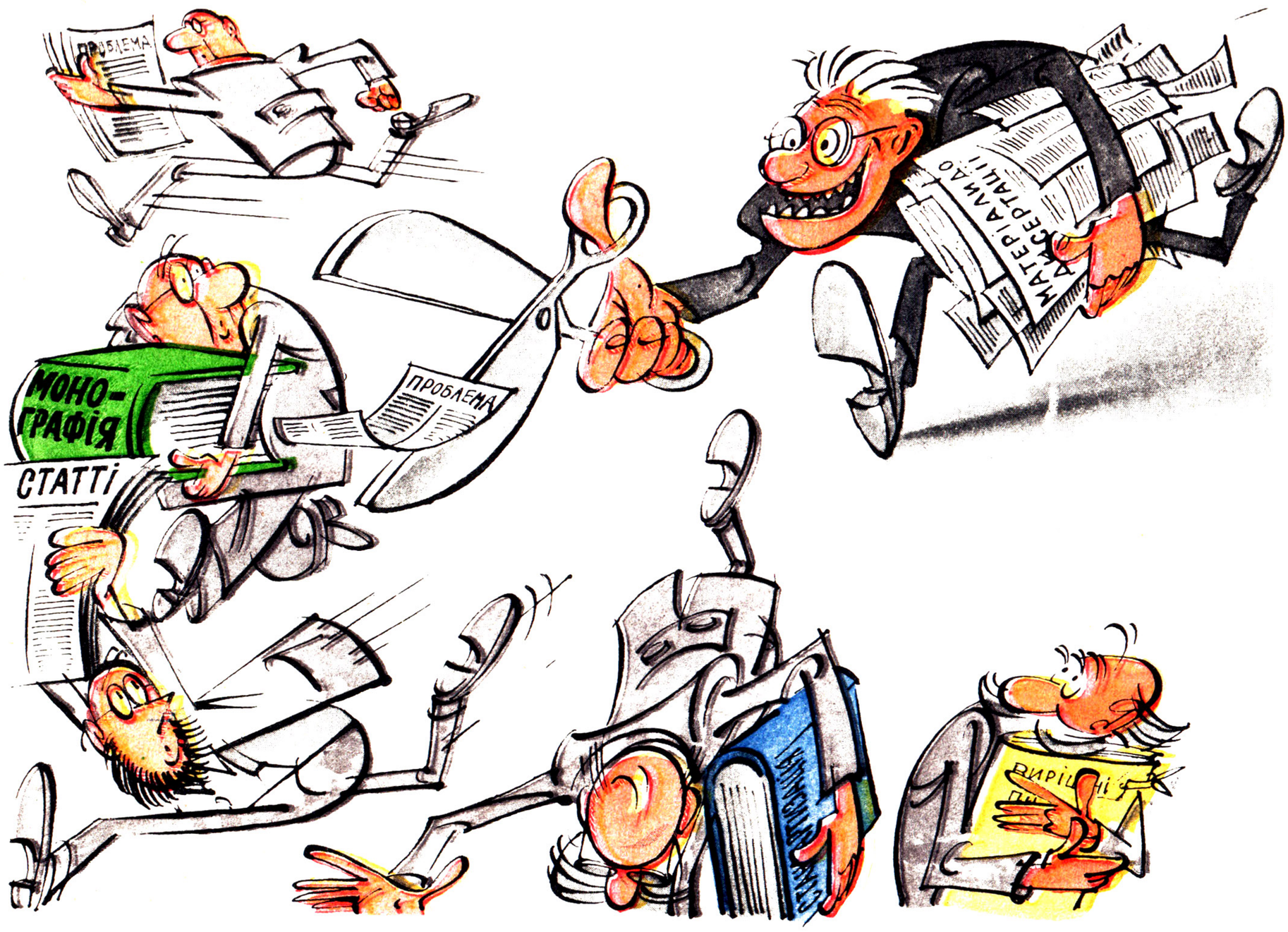

Захист від... дисертації...

ХРОНІКА НОВИН

СЕКРЕТ МОЛОДОСТІ

По п'ятдесятипроцентному тарифу їздить міським транспортом гр. Любчик, якому нещодавно сповнилося п'ятдесят років. Він користується студентським квитком свого сина.

ПОРАДИ ЛІКАРЯ

Не пийте, не куріть, не зловживайте їжею — і ви доживете до ста років. Якщо не помрете раніше.

ОГОЛОШЕННЯ

Сміття з хати виносити тільки у сміттєпровід.

ПЕРЕГЛЯД НОВОГО ФІЛЬМУ

Третій тиждень підряд дивляться новий закордонний фільм «Залізна каска» мешканці села Копанівки.

МАЛЕНЬКІ ХИТРОЩІ

Сядьте до телевізора. Заплющіть очі. Голову трохи нахиліть убік. Якщо вам сняться гарні сни, ви прекрасно проведете вечір.

Геннадій КОСТОВЕЦЬКИЙ,
Олег ПОПОВ.

●

ОПИСКИ САМОПИСКИ

Малосольний концерт.

Архітектурний штиль.

Начхальник цеху.

Буховий оркестр.

Тарановитий поет-задирик.

Голодні закуски.

Борис СЛЮСАР.
м. Кам'янець-Подільський.

Саді РУДЯНУ

ГУМОРЕСКА

ПІДВИЩИВШИ КВАЛІФІКАЦІЮ...

— Моє вітаннячко, товаришу директор!

— О-о, товариш Костаке! З прибуттям вас! Проходьте, сідайте. Коли повернулися з Парижа?

— Вчора увечері, товаришу директор.

— І сьогодні ж з'явилися на роботу. Хвалю! Скільки ви пробули там на підвищенні кваліфікації, товаришу Костаке?

— Десять місяців.

— А ви ж, здається, їхали на рік, хіба ні?..

— Так, але якщо я все вивчив за десять місяців, то чого мені там залишатися ще на два? Марно державні гроші витрачати... Вернувся додому.

— Хвалю, хвалю! Бо й так ця справа влетіла нам у чималу копійку!.. Ну, і щось там запозичили цінного?

— Аякже!.. Будьте певні, товаришу директор! Ви знаєте, що я кухар досвідчений, і все ж підвищення кваліфікації за кордоном значно розширило мій горизонт, підняло професійний рівень! Скільки я тепер знаю нових кухарських рецептів! Усе, що найновітніше на даному етапі!..

— Тож за тим і посилали вас, товаришу Костаке! У нас тепер туризм у розпалі, розширюються міжнародні зв'язки... Нам отак потрібні спеціалісти, широко обізнані з досягненнями міжнародної кухні!.. Чи ж варто було інакше тратити стільки грошей на вас? Думається, мій заступник вірно зробив, запропонувавши саме вас.

— Я дуже вдячний товаришеві заступнику. Він вірно зробив, зупинившись на моїй кандидатурі.

— Ще б пак!.. Ви ж були найстарший, найкращий, він правильно зорієнтувався... А як Париж — гарний?

— Еге ж!

— Сподіваюся, ви там і ніченьки не згайнували...

— Та що ви, товаришу директор! Я людина статечна, маю дружину, дітей дорослих. Вже й онуки є! Відвідав я там, звичайно, те, що можна було подивитися... У вільний час, після роботи...

— Я до того кажу, що іншого пошлеш, а він — яким поїхав, таким приїхав... Весь час згайнує на розваги. А повернеться — бачиш: марно гроші витратили. Пошлеш такого спеціалізуватися в кухарській справі, а він повертається спеціалізований на стриптизі і танцях модерних...

— З молоддю морока, товаришу директор!.. А з нами, котрі вже у віці, ви й горя не знаєте. Цим, напевне, й керувався товариш заступник, посилаючи саме мене...

— Звичайно, і добре зробив! Я радий, що ви зайшли засвідчити своє прибуття...

— Бачте, насправді я прийшов, щоб попрощатися...

— Попрощатися? Що — знов у Париж?..

— Ні, в Пустирівку...

— В Пустирівку? Чого це раптом?

— Та ж там мій дім, сім'я, онуки. Що мені робити в Парижі?

— Стривай, товаришу Костаке. Не пригадую — хіба в нас є ресторан у Пустирівці?

— Нема, і він там ні до чого!.. Я завтра виходжу на пенсію!..

— На пенсію???

— Еге. Якби я ще два місяці пробув у Парижі, то мене там пенсія захопила б. І що б я мав робити? Тому й вернувся додому.

— Так... але ми... нащо ж тебе пропонував заступник? Знав же, що ти йдеш на пенсію...

— Він з розумінням поставився, товаришу директор. Бо ж якби я вже вийшов на пенсію, то хто мене послав би в Париж? І, зрештою, скажіть, будь ласка, хіба було б краще, якби замість мене послали якогось молодика, щоб він повернувся спеціалізованим на стриптизі і танцях модерних?

— Гаразд, брате, а з тебе яка користь буде?

— Товаришу директор, а ви про мене не подумали, як про людину?!. Померти й не побачити ні Лувра, ні собору Богоматері?

— І це ми так витратилися для того, щоб ти побачив собор Богоматері?!. Викинули гроші на вітер...

— Чому на вітер, товаришу директор? Адже мої в Пустирівці — дружина, діти, онуки, родичі — теж не одмовляться з'їсти те, що й парижани! Будьте здоровенькі! Ав ревю і віва ля Франсе!..

Переклав з румунської
В. ВОРОНЮК.

Літературні пародії

МОЖЕ...

Може, в ній, солдате,
Щирості узяти?..
Можливо, смішно їм було...
Може, нащадкам для звіту...
Може, в цих будинках...
Може, тому весною...
Може, й Дніпрові хвилі...
Можливо, але для чого?
А **може,** то наші хлопці...
А **може,** моя то любов?..
Може, і є що, як вам сказати?
Може, рано пісню я підслухав?

(Д. БАКУМЕНКО, збірка «Вогнепад»).

Головна яка прикмета
Цих рядків? — спитаю вас,
Та, що, бачите, поета
Мучать сумніви весь час.

На поезію це схоже:
Ритми, рими, голосні...
М о ж е, він ще й краще м о ж е,
А м о ж л и в о — ні.

Петро РЕБРО.

СПАСИБІ, ДІДУСЮ!

А в покуті мовчала степова криниця —
У гості зайшла...
Вставайте, батьку! Вже летять плуги...
Стаю високим та кремезним,
І стільки сили у руках,
Що й дід уже дивує з мене,
Мерщій вечеряти гука...
Наче риби, пливуть дерева.

(Володимир ЗАТУЛИВІТЕР.
Із збірки «Теорія крила»,
«Молодь», 1973 р.).

Як узявся я музі служить —
дивну річ у природі помітив:
все кудись поспішає, біжить,
не сидиться нічому на світі.

Йду селом, коли бачу — верба
шляхом гопки попереду скаче.
Зупинивсь над ставком... Чи ти ба:
стріхи плавають, танкери наче!

Ген по небу гарбуз пролетів,
із якоїсь зірвавшись канави.
Цілий виводок ситих плугів
джигонув на деснянські заплави...

Все — у русі. Лиш я, мов заснув,
Ноги стали корінням, босі...
Щоб вечеряти дід не гукнув,
то стовбичив би в лузі ще й досі.

Владислав БОЙКО.

Дали перцю!

У «Перці» № 11 за 1974 рік розповідалося, як його кореспонденти з олівцем по Драбову мандрували, записували та малювали. Оті мандри й показали, що у загалом гарному райцентрі є чимало неполадок. Особливо в галузі благоустрою та побутового обслуговування населення.

Заступник голови виконкому Черкаської обласної Ради депутатів трудящих т. Хахалєв повідомив редакцію, що з цим погодився і Драбівський райвиконком, обговорюючи фейлетон на своєму засіданні. Й не лише погодився, а й накреслив конкретні заходи для поліпшення торгівлі, побуту, роботи комбінату комунальних підприємств.

За занедбаність роботи по благоустрою селища начальника комбінату комунальних підприємств т. Молодика з роботи знято.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

Без слів.

З олівцем по Полонному

Якщо ви хочете побачити типове подільське поселення, стародавній парк, фортечні вали і чарівних подільських красунь — їдьте в Полонне. Розташоване Полонне при впадінні річечки Хоморця в річку Хомору.

В оту саму Хомору, в яку колись впадав тільки повноводий Хоморець, а тепер впадають здебільшого повноводі ручаї:

а) від зміторгівського свинарника (директор В. М. Базь);

б) від місцевого сирзаводу (директор В. М. Кучер);

в) від фабрики «Вторсировина» (директор Р. Д. Петровський);

г) і, звичайно, від бані.

Можливо, у Полонне ви приїдете не електричкою, а власною автомашиною чи автобусом і захочете ознайомитися не тільки з залишками фортечних валів, а й залишками, скажімо, мосту через Хомору. В такому разі щиро радимо не переїжджати його, а обережно перейти пішки. А втім, про це вас попередить і напис червоними і чорними літерами, зроблений на шматку дошки начальником комбінату комунальних підприємств Миколою Андрійовичем Рибським:

«Проїзд автобусів і автотранспорту з людьми через міст ЗАБОРОНЕНО!»

Коли ж «чортів міст» залишиться позаду, попереду вам в очі впадуть мікропіраміди з битої цегли, щебеню, гіпсових форм і капсул.

Це теж залишки. Залишки відходів виробництва місцевого фарфорового заводу. Ними в Полонному засипають канави, ями, вибоїни. Засипають, а от розрівняти забувають.

Зовсім інші залишки на берегах Хоморця. Це — смітники і звалища. Здається, є всі підстави гадати, що найближчим часом Хоморець зникне у відходах, смітті і брухті. Прикладають до цього руку чимало керівників місцевих підприємств, а потурають їм у цьому головлікар санепідстанції О. О. Краснощок та голова міськради І. О. Іванченко.

Багатою на залишки берегів була й річка Хомора. Але місцевий колгосп «Маяк» так розорав ті береги, що тепер од них зостався тільки спогади. Само собою, є залишки й на колишньому міському пляжі: два грибки, що світять металевими ребрами. Що ж до човнової станції, то про неї можна почути лише в переказах старожилів.

У районі площі Слави, в розритих траншеях, валяються підрізані під корінь старі осокори. Тут же — перевернута догори підпірками будка автобусної зупинки. Це теж залишки. Безгосподарності.

Багато різних залишків є у крамницях райцентру. Ці залишки дають покупцям як навантаження до так званих дефіцитних продуктів і товарів. Скажімо, в магазині «Кулінарія», підпорядкованому ресторанові «Жовтневий» (директор В. В. Вельма), до ста грамів дріжджів додають кілограм старого сала. У магазинах райспоживспілки (голова правління В. І. Корнійчук) вам дадуть до настойки «Вишневої» якої-небудь залежалої риби...

Залишки літератури можна знайти в магазині «Книги» по вулиці Леніна. Приміщення таке тісне, так непристосоване для книжок, що вони, природно, швидко псуються і стають непридатними для продажу.

Якщо вас цікавлять спальні та кухонні гарнітури, не йдіть до магазину «Меблі». Тут теж самі залишки. Решта на базі. Бо в магазині (якщо ту халупу можна назвати магазином) не вміщаються не тільки гарнітури, а навіть окремі предмети від них.

Явний вплив залишків якоїсь невідомої культури дуже відчутний у розмові водіїв автобусів, що курсують по райцентру. Правда, пасажири вважають, що то не культура, а антикультура.

Не можна не згадати бодай словом полонського парку. В ньому теж є чимало залишків. Залишки місць, де колись були ставки, залишки містків, альтанок, криниць, залишки омели на столітніх осокорах, липах та інших не менш цінних породах дерев. А на одному дереві, що стоїть посеред галявини, хтось обідрав кору і прямо на «тілі» вивів величезними літерами:

«КОСИТИ ТРАВУ ЗАБОРОНЕНО».

І все ж Полонне гарне. Гарне своєю неповторною природною красою. Ходите його вулицями, дивитеся, і так вас на роздуми й тягне. Так і хочеться сказати: «Не кожне місто оперізують голубі стрічки річок. Не кожне місто має стільки кучерявих садів, буйнозелених парків. Але й не в кожному місті ви зустрінете стільки байдужості до природи, стільки кричущої безгосподарності».

І саме тому хочеться закінчити цей матеріал народним прислів'ям:

«Добра свита, але не на нашого голову шита».

З олівцем мандрували, записували та малювали О. ЧОРНОГУЗ і С. ГЕРАСИМЧУК.

Хмельницька область.

Лаврін ГРОХА

КОРОТКО КАЖУЧИ...

ІНТЕЛЕКТУАЛИ

Вони працювали гуртом, тобто — колективно. Креслили, перекреслювали, сперечалися, тобто — дискутували. Та все курили, курили... Гуртом.

Закінчивши роботу, вискочили з приміщення, полегшено зітхнули та й посідали у скверику. От один із них і каже:

— Ухопимо, хлопці, свіжого повітря...

А другий додає:

— У наших легенях за день такого назбиралося, як у добрім заводському димарі. Щоб узяти з наших же таки легенів пробу та покласти її під мікроскоп, та глянути, то від жаху можна й сказитись...

І витяг сигарету. За ним поліз у кишеню другий, потім третій.

І знову почали вони гуртом сперечатися, тобто — дискутувати. На тему: «Що шкідливіше для організму, цигарки чи сигарети? І на який саме сорт курива варто переходити?..»

Тямущі люди. Інтелектуали!..

ВУНДЕРКІНД

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

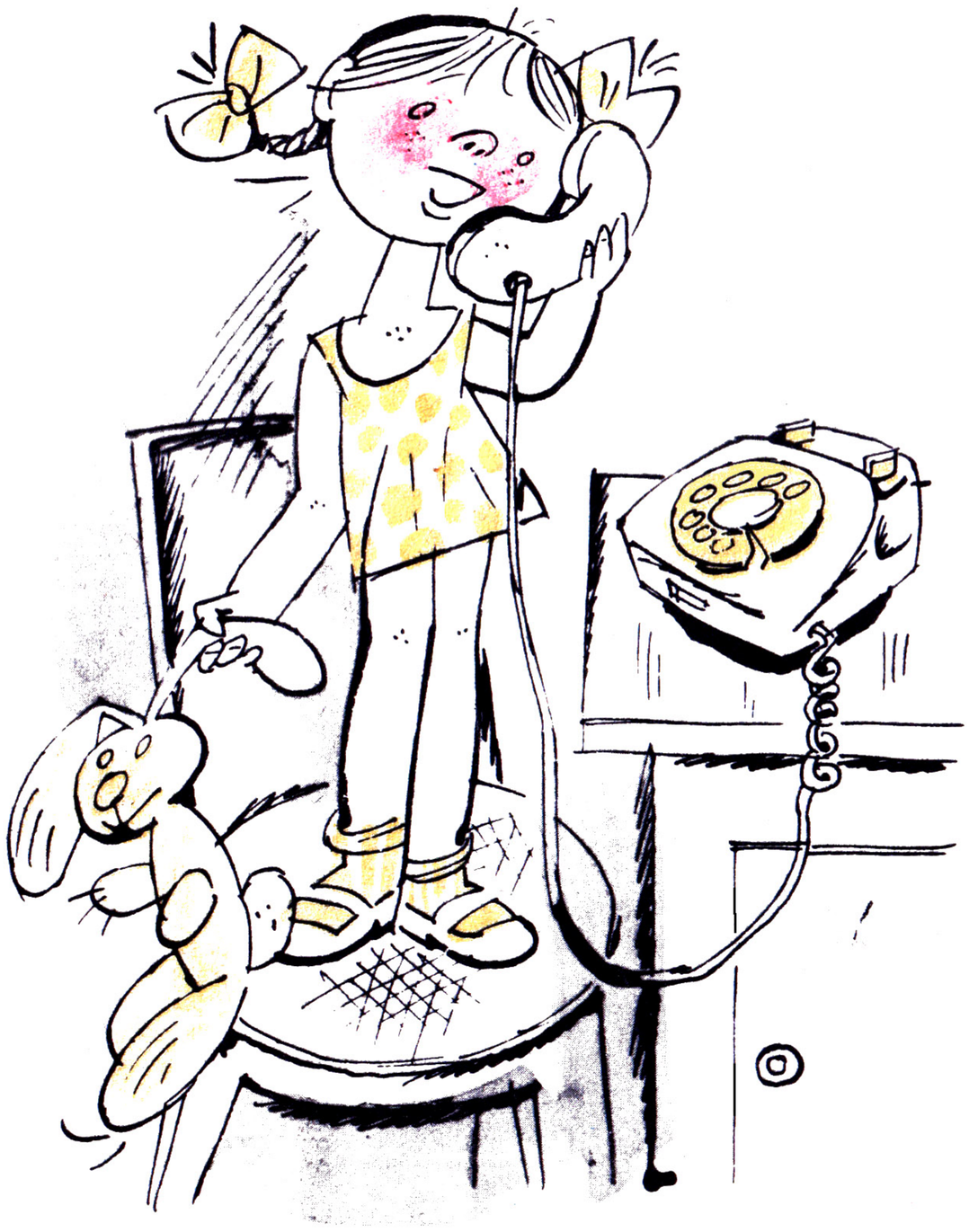

— Мама зайнята. Зараз вона мізки таткові промиває, а потім буде з нього знімати стружку...

Анатолій ЖИТНИК

ЯК У КІНО

«ЦЕ СИЛЬНІШЕ ЗА МЕНЕ»

— Слухай, друже, кінчай
Ці пиятики часті,
Бо вони, так і знай,
Доведуть до напасті!
— Вже й мені набрида
Те заняття щоденне,
Але, знаєш,— біда:
Це — сильніше за мене...

«ЗАТРИМАНИЙ В ОЧІКУВАННІ СУДУ»

«Жоні скажу:
в розлуці я страждав,
Суддю запевню:
більш тікать не буду,
Пробачать...»
— аліментник так гадав,
Затриманий в очікуванні суду.

ЕКОНОМІСТ

Борис Пипа любить вихвалятись. Хвалить сам себе за те, що добре знає економіку, що взагалі уміє мислити по-господарському.

І знаєте, Пипа правду каже. Оце як побачить він на взутті ярлик із ціною, скажімо, «40 крб.», зразу ж вигукує:

— Ого! Десять півлітровок!! Оце допланувалися!..

Побачить Пипа ціну на тканині і зразу ж у критику кидається:

— Який це невіглас так калькулює?! За один метр шмаття-дрантя давай йому півлітра «Екстри»!..

БАЧЕННЯ СВІТУ

До рук Дмитра Курочки потрапив номер журналу «Вокруг света». От він сидить і читає статтю про Бразілію, а в ній натрапляє на такі ось рядки:

«У цій країні, де пляшка горілки втричі, а деяких сортів і вп'ятеро дешевша від квитка в кіно, я за п'ять років не зустрів і п'ятьох п'яних».

— Ні! Не вміють жити оті бразільці! — вигукнув Дмитро.

Якби Курочка та був поетом, то критики неодмінно написали б, що у нього своє, оригінальне бачення світу.

ЗЦІЛИВСЯ

Арсен Ряднина лежав у лікарні і варив воду з лікарів. Він випив з них крові більше, ніж вони влили її у його кволий організм. Та як би там не було, а Ряднину поставили на ноги.

На радощах Арсен подався до собору, бо він, бачте, був віруючим. А в соборі ревно помолився, дякуючи всевишньому за зцілення. Помолившись, кілька разів поцілував хреста. І захворів на грип, бо тоді саме ходила ота пошесть.

Недарма ж ото говориться: «Усі ми під богом, тільки одна кобила під наритниками».

ГУМАНІСТ

(Із заяви до прокурора)

«Вчинено явну несправедливість і порушення наших радянських законів. Візьмемо для прикладу хоч би й мене. Я, будучи в п'яному стані, ударив свою дружину Любу. Не заперечую, було. А що ж із того вийшло? Мене загнали за грати!.. А вона? Мабуть, пролежала кілька днів у лікарні, та й по всьому. А тепер що вона, Люба? Годуй дітей, взувай їх, одягай і жди, коли чоловік повернеться.

Що ж це за закон такий? Людина, тобто я, від перевтоми і нервів, нюхнула алкоголю і не могла справитися з собою. А мене зразу ж за грати, як дику тварину. А страждає від того Люба, тобто жінка моя. Думаю, що такому типові, як я, вистачило б посидіти у камері три дні, а бачу, що тут і роком не відбудешся. Всі про гуманізм пишуть і говорять, а де ж він?..»

ВИЛІЗЛО БОКОМ

Григорій Мазун ходив та й ходив по заводських організаціях та все плакався, що він хворий, що йому буде кришка, якщо організації не зглянуться та не відправлять його виснаженого організму на який-небудь курорт.

А оскільки Мазун був із тих трудяг, які не рвуться вперед то природно, що ніхто не поспішав до нього з курортною путівкою. Так воно і йшло...

Аж ось подзвонили якось на завод із обкому профспілки і попросили негайно дати кандидатуру, бо в них «горить» путівка, уже в ній дві доби «одгоріло»... Ось тут і згадали про Григорія Мазуна. Викликали його, тицьнули в руки путівку і наказали негайно вирушати в далеку дорогу.

Як на крилах, мчав Мазун. І прилетів до санаторію, в якому хворі люди лікували шлунки, печінки та інші нутрощі. Ну, а в такому санаторії, як відомо, і харчування відповідне: благенькі супчики, різні там кашки і парені моркв'яні котлетки.

Повернувся полегшений Мазун додому і тільки переступив поріг, як накинувся на їжу, бо зрозумів, що тепер йому і справді до кришки недалеко.

Вилізла дурниця боком!

ТРЕТІЙ РАУНД

Карацюпиха і Бочкариха сварилися, тобто лаялися. Довго і вперто. Так уже вони лаялися (пробачте, сварилися), що аж пара з них ішла.

Аж ось Карацюпиха, про щось згадавши, вигукнула:

— Забила ти мені памороки, навіжена. Мені ж треба додому, попоратись. Але ти, соплива, не радій, я повернуся і ми почнемо третій раунд. Я покладу-таки тебе на лопатки!

Нова термінологія в древньому мистецтві сварки в даному разі пояснювалася тим, що Карацюпиха бачила напередодні по телевізору змагання боксерів.

Культура всюди дає себе знати!

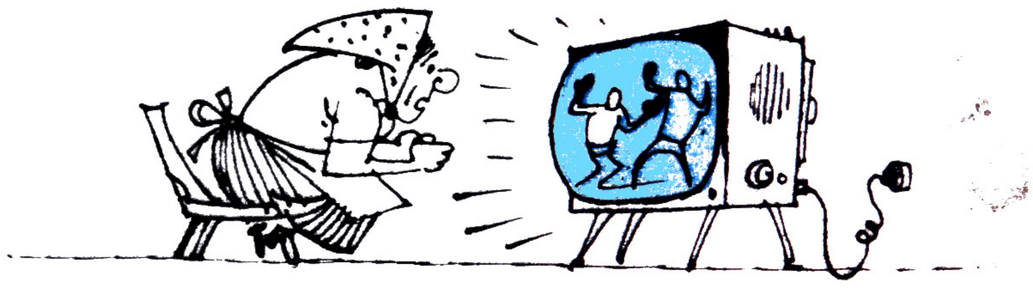

ПЕРЧЕНЯ

Загадка Перченятка

ЧОМУ!

— Тату, мамо! — кличе Віра,—
Подивіться, в небі он...
Горобці летять у вирій,
А за ними — п'ять ворон!
Розсміялись мама й тато.
А чому?
Скажіть, малята.

(Горобці та ворони
у вирій не літають).

Валентин КИРИЛЕНКО.

КАЧКА

— То ти плистимеш?
— Так-так.
— Чи не плистимеш?
— Так-так.
— Рибку їстимеш?
— Так-так.
— Чи не їстимеш?
— Так-так.
— Що ж тут ні, що так, однак?

Качечка: — О, так! Так-так!

Григорій ХРАПАЧ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ХТО ЩО МОЖЕ

Казка

Пішла чутка, що у лісових нетрях об'явилася якась потвора: чи то Чудо-Юдо, чи то Змій-Горинич. І звірі почали збиратися у похід на те чудовисько.

— Погляньте на мої пазурі, — войовниче ревів Ведмідь. — Я ту потвору розірву на шматки.

— Погляньте на мої зуби, — казав Вовк. — Я їй горло перегризу.

— Погляньте на мої роги, — казав Бугай. — Я її проштрикну наскрізь.

Заєць теж прибрав войовничої пози.

— Погляньте на мої ноги, — гордо промовив він. — Я як дремену, то ніяка потвора не дожене.

Адам ОВСІЄНКО.

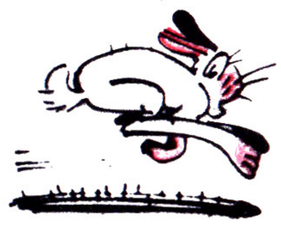

ХТО В ЛІСІ ГОСПОДАР!

Прокинулась ведмедиця-мати. Чує — Михасик плаче.

— Хто тебе скривдив? — заревіла вона. — Я зараз його розірву на шматки!

— Бджола укусила, — показує Михасик на ніс.

— І як тобі не соромно, — похитала головою ведмедиця. — Зловив би її та й розтер на порошок. Або взяв би її на зуб та й проковтнув.

Ще довго повчала б ведмедиця-мати свого сина, як розправитися з бджілкою. Та раптом почула над вухом:

— Дз-з, дз-з, дз-з!

Озирнулась — аж то бджілка кружляє над нею. Злякалась ведмедиця. Закрила голову лапою та й каже синові:

— Ходімо, Михасику, звідси. Бо почують звірі, що ти плачеш, соромно буде. А як не є, ти ж господар лісу.

М. КОЛЕСНИКОВ

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

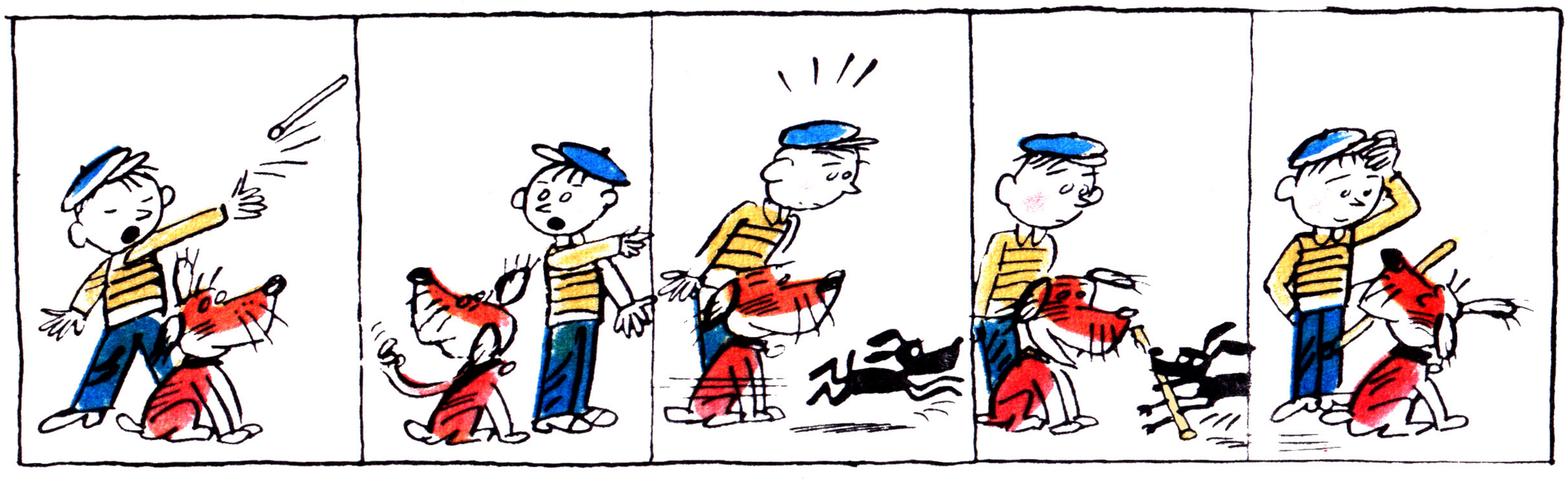

І сміх, і гріх

У приймальні одного копенгагенського лікаря-приватника висить табличка з написом: «Третина того, що ви приймаєте усередину, підтримує ваше існування. Інші дві третини підтримують моє існування».

*

Товариство захисту птахів у місті Дірфілд-Біч, що у штаті Флоріда (США), має своїх людей у мерії. То й не дивно, що мерія прийняла недавно таку постанову: всі власники кішок повинні випускати їх на свіже повітря тільки з дзвіночками на шиї. Птахам у Дірфілд-Бічі стало легше жити. Мишам і щурам — теж.

*

Багато хто з читачів віддає перевагу романам із щасливим кінцем... На першій сторінці каталога однієї бібліотеки у Відні можна прочитати таке повідомлення: «Всі романи, в яких головні герої знаходять врешті-решт одне одного, помічені в каталозі хрестиком».

*

Французький громадський діяч Поль Беті розпочав широку кампанію проти алкоголізму, що став серйозною проблемою Франції. Беті агітує за те, щоб при випивці слова «Будьмо здорові!» замінити словами «Будьмо хворі!» Бо такий тост більше відповідає дійсності.

*

Останніми роками серед знавців почали користуватися успіхом корсіканські вина, які завоювали вже кілька призів і медалей. Недавно стало відомо, що так звані «корсіканські вина» — це суміш підсолодженої води і різних дарів хімії. Дві найбільші винні фірми Корсіки заробили на знанні досягнень сучасної хімії 60 мільйонів франків.

*

Один французький журналіст провів свою відпустку в Англії. Коли він повернувся додому, то розповів: «Взагалі Англія приємна країна, і я дуже цікаво провів там кілька тижнів. Але обідати та вечеряти слід було б літати у Францію».

*

Письменниця Джілл Фрезер, яка живе у місті Чікаго в США, випустила в світ куховарську книгу під оригінальною назвою: «Що я готую своїм гостям, яких не бажаю більше бачити». Книга користується великим попитом.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

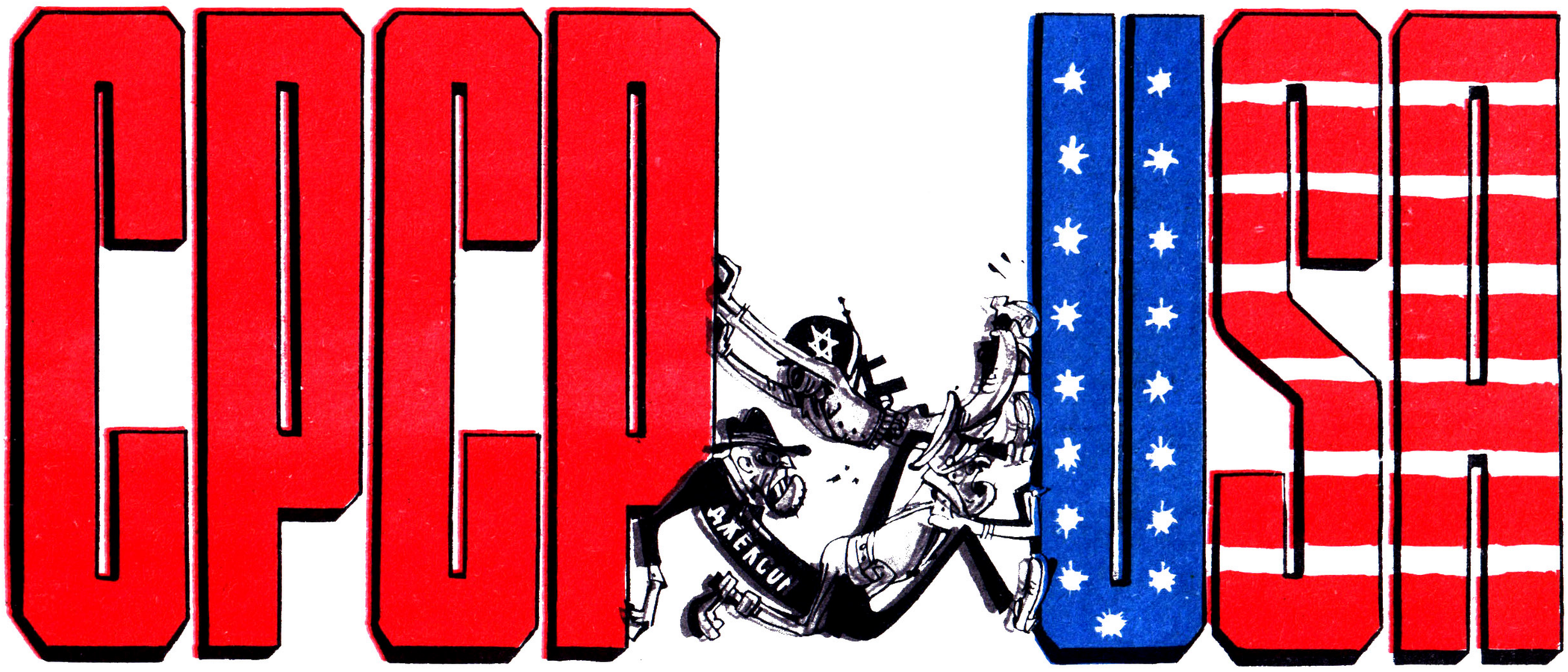

Марні силкування.

Гроші і філософія

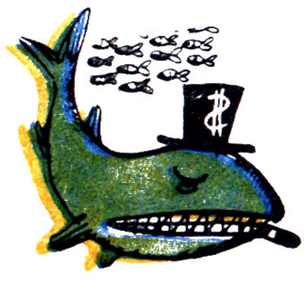

Арістотель Онассіс — мільярдер, власник найбільшого у світі приватного танкерного флоту, нафтових промислів, копалень, металургійних заводів, суднобудівних верфей та ще багато чого іншого. Його називають греко-американцем, бо походить із Греції, а великим бізнесменом став у Сполучених Штатах. Втім, сам Онассіс про свої гроші каже, що вони не тільки не пахнуть, а й не мають національності.

Так от цей Онассіс іще й філософ. Звичайно, філософ-аматор, так би мовити, для власної втіхи у часи дозвілля виплоджує філософські сентенції. Повідомляють, що невдовзі має вийти друком збірка отих філософських одкровень греко-американського мільярдера. Онассіс не проти того, щоб іще до виходу книги познайомити світ із зразками своєї філософської творчості. От, наприклад, західні газети надрукували таку сентенцію грошовитого філософа-аматора:

«Я роблю все, що хочу, а якщо комусь це не подобається, то таким я нічим не можу зарадити. Ми ж живемо у вільному світі, й ті, які не здатні мені протистояти, мусять мені коритися».

Одним одна сентенція, а вся «філософія» капіталістичної акули — як на долоні.

ВІСТІ З ТОГО СВІТУ

«...система каналізації навіює жах, море непоправно забруднене, гігантські звалища сміття і неймовірні нетрі, що розповзаються без жодного контролю, скрізь середньовічна грязюка і мерзота запустіння».

Римський тижневик «Експрессо» про Мілан.

«Англійок не тільки позбавляють можливості набути досвід, а, значить, і шансів просунутися по службовій драбині. Їм платять менше, ніж чоловікам, які займають посади такого ж рівня і рангу».

«Таймс», Лондон.

«Минулого року кількість страйків і трудових конфліктів у Західній Європі досягла рекордного рівня і за всіма ознаками буде зростати й надалі».

«Ю. С. Ньюс енд уорлд ріпорт», Нью-Йорк.

«Нетрі, описані Фрідріхом Енгельсом у праці «Становище робітничого класу в Англії» у 1844 році, існують досі і в тому ж первісному стані. І там, як і тоді, живуть бідняки».

«Обсервер», Лондон.

ПРИБОРКАННЯ НЕПОКІРНОГО

Якби заступник керуючого Первомайським районним об'єднанням «Сільгосптехніка» Василь Хомич Богуцький сидів собі тихесенько на торговельній базі і не рипався, ходити б йому й понині в умілих і чуйних керівниках, знаючих інженерах. Тим більше, що керована безпосередньо ним база об'єднання, яка раніше хронічно пасла задніх, вибилася нарешті в передові.

Але В. Х. Богуцький набрався сміливості і висловив деякі критичні зауваження на адресу самого керуючого райоб'єднанням Івана Сергійовича Крисюка.

Коли б ті зауваження стосувалися лише керуючого, то він би ще міг стерпіти, пам'ятаючи, що критику треба заохочувати. Але своїми критичними виступами заступник по торгівлі зачіпав найсвятіше — батьківські і родинні почуття керуючого. То він засумнівався в ділових якостях заступника керуючого тваринництвом Д. Г. Ульяницького, а всім же відомо, що Ульяницький — зять Івана Сергійовича. То висловив здивування з приводу того, що на посаді старшого економіста тримають особу без спеціальної освіти. Так і сказав — «особу»! І це про рідну доньку керуючого!

Бог тому свідок — Іван Сергійович проковтнув і цю образу. Але коли В. Х. Богуцький зазіхнув на авторитет старшого бухгалтера — дружини керуючого, — Іван Сергійович зрозумів, що під одним відомчим дахом їм не ужитися.

Швидесенько зібрали робітничий комітет профспілки. Керуючий і голова робіткому Козловський виголосили гнівні монологи. Висловлювання Богуцького на адресу далеких і близьких родичів І. С. Крисюка кваліфікували як неетичність і постановили клопотати перед Миколаївським обласним об'єднанням «Сільгосптехніка», щоб воно звільнило Богуцького як такого, що не відповідає своїй посаді. Підредагувавши протокол таким чином, щоб виразніше проступала неетичність заступника, а також благородство його опонентів, Іван Сергійович збігав через дорогу в райком профспілки працівників сільського господарства, де без зайвої тяганини наклали резолюцію: «Райком профспілки не заперечує проти звільнення Богуцького В. Х. за неетичність поведінки на засіданні робітничого комітету та за невиконання планів». Яких саме планів, голова райкому профспілки не знав, але Крисюк переконав його, що так буде вагоміше.

Уже по дорозі в Миколаїв Іван Сергійович раптом згадав, що його заступник — член партбюро об'єднання, і, отже, щоб звільнити його чи навіть клопотати про звільнення, потрібно вислухати думку всіх комуністів. Але вертатися з дороги не захотів: боявся, що спіткає невдача.

В обласному об'єднанні «Сільгосптехніка» ті емоційно насичені протокол і резолюція справили належне враження. Недовго думаючи, Богуцького звільнили. Воно й зрозуміло. Інтереси цілої сім'ї, до того ж сім'ї самого керуючого, безумовно, вищі за інтереси однієї людини.

В. БОНДАРЕНКО,
спец. кор. Перця.

Миколаївська область.

Щасливе дитинство

ГУМОРЕСКА

Демографія була проти мене. І статистика. І педагогіка. Я мав бути розбещеним. Егоїстом мав бути, як синочок-одинак. Врятувала мене, мабуть, щаслива випадковість.

Почалося все одного чудового дня. Від того самого дня я тільки й чув:

— Ти, Борю, вдома посидь. Пограйся. А ми підемо з Мартою погуляємо. Ой ти, Марточко, радість моя! Сонечко моє! Іди сюди, моя хороша! Борю, куди лізеш!? Чого під ногами плутаєшся! Не чіпай, це Мартина каша! Твій суп ще вариться... Не галасуй! Розбудиш Марту! Ну, чого ревеш? Чого ревеш? Сиди тихо! І зовсім не біда, що вона у твоєму ліжку спить! Ти ж мужчина — потерпи. Встигнеш виспатись... Піди погуляй з Мартою. І дивись, щоб хлопці її не ображали!.. Не турбуй Марту! У неї завтра екзамен... Борю, негіднику! Вийди з води і не хлюпай на Марту!..

Набрався я горя. Іноді вити хотілося. Але нічого. Виріс. Борисом Івановичем став. Тільки часом нудьга за горло хапає. Де, думаю, моє щасливе дитинство?

А життя, як відомо, — коло. З гострими кутами. І тепер у мене на руках троє правнуків Марти: Гера, Мегера і Маноша. Такі розумниці. Пречудові песики.

Аркадій ШИМАНСЬКИЙ.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Я — в парк!..

І тут підійшов Кіндзюліс

Офіціант подає страву і одразу вимагає гроші.

— Невже ви мені не довіряєте? — дивується відвідувач.

Тут підійшов Кіндзюліс і сказав:

— Довіряє. Але, бачите, ви замовили несвіжі гриби.

* * *

Зустрілися два мисливці.

— Уявляєш, я вчора поїхав на полювання без рушниці.

— І коли ти про це згадав?

Тут підійшов Кіндзюліс і сказав:

— Як повернувся додому і подав дружині зайця.

* * *

П'яниця розмірковує:

— Скільки повинно було минути часу, щоб із мавпи вийшла людина?

Тут підійшов Кіндзюліс і сказав:

— А скільки потрібно було часу вам, щоб перетворитися на свиню?

* * *

Після закінчення зборів зачитують проект постанови:

«Зобов'язати будівельників до 15 грудня обладнати кімнату відпочинку для працівників ферми».

Тут підійшов Кіндзюліс і сказав:

— Добре, що рік не вказуєте.

* * *

— Кажуть, що одружені довше живуть, ніж холостяки. Хто знає, чи це правда?

Тут підійшов Кіндзюліс і сказав:

— Одруженим завжди здається, що їхнє життя довше.

* * *

— Скажіть, після операції апендициту не буде видно швів? — запитує молода пацієнтка лікаря.

Тут підійшов Кіндзюліс і сказав:

— Це залежатиме від того, яка в наступному році буде мода.

Переклав з литовської
Григорій ДЕМЕНОК.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

Не втерпів.

Страшне перо не в гусака...

«Просимо вжити заходів до Небораки В. Д., який морально і систематично протягом 6 років веде себе невиносімо безобразно».

(Із акта).

«9 мая я находилась на своем рабочем месте, тоесть, на излечении в больнице».

(Із пояснювальної записки).

Надіслав А. МИДРИГАН.

* * *

«Шановні покупателі! Просимо одвідати нашого магазіна, де ви зможете собі купити одежу і другі комнатні вещі по знищених цінах.

Адміністрація».

«Сьогодні баня не робе в звязку з виїздом на уборку кукурудзи бо нема води».

«Пасажири з простроченими квітками з сьогоднішнього дня недійсні».

(Із оголошень).

Надіслав В. СОКУРЕНКО.

КНИГА — НАШ ДРУГ

Мабуть, ніщо не приносить стільки приємностей, як несподівано отримана вами книга. Це особливо, якось по-душевному розуміють книгопродавці з міста Хмельницького. Тому вони беруть пачки книг, потім адміністративну карту республіки, шукають перше-ліпше село і надсилають туди посилки, не забуваючи на зворотному боці переказу написати:

«Надсилаємо Вам довідкову літературу з бухгалтерії, агрономії та інші новинки. Просимо викупити».

Спробуй відмовити, коли просять. Колгоспи викуповують. Бо вірять, що це справді новинки і необхідна література для правильного ведення господарства.

Нещодавно декілька таких посилок прийшло і в колгосп «Перемога» Таращанського району Київської області. Все було б нічого. Літературу колгосп викупив. Спочатку навіть зрадів. Ще б пак. Три посилки новинок. Коли ж виявилося, що в усіх посилках ті новинки однаковісінькі, в колгоспі розгубилися: «Для чого нам, мовляв, по три примірники отих новинок». І почали в «Перемозі» лаяти розповсюджувачів із Хмельницького. Мовляв, безсовісний народ. Хто ж так робить? І для чого нам на кожного бухгалтера чи агронома по три однакових книги.

Ну, як на нас, то хмельничан можна зрозуміти — вони ж, висилаючи книги, орієнтувалися на карту, а з карти не видно, що всі оті три села — Станишівка, Лук'янівка та Велика Вовнянка — об'єднані в один і той же колгосп. Цього ж на картах ще не зазначають.

О. ФЕДОРЧУК.

Друже Перче!

Ти не знаєш, що робити, щоб не випадали зуби?

І ми, швачки, не знаємо.

А тим часом не тільки ми, але й люди, які користуються нашою продукцією, без кінця і краю скаржаться на зуби. Не на свої — ті успішно лікують стоматологи, а на зуби із «блискавок», якими застібаються куртки нашого виробництва. Ці «блискавки» виготовляє Львівська фабрика фурнітури, і так майстерно виготовляє, що вони з блискавичною швидкістю розгублюють свої зуби ще до того, як потрапляють до рук покупця.

Що ж усе-таки робити, га, Перче?

Надія ЛЕГКОБИТ,
швачка-мотористка
фабрики «Спортодяг»,
член групи
народного контролю.

м. Київ.

Уважно читаючи кожен рядок на твоїх сторінках, ми прийшли до висновку, що твоїм фейлетоністам у відрядженні буває важко без техніки. Тому негайно зібрали правління. Вирішили подарувати тобі трактор МТЗ-52. Хоч сьогодні можеш забрати його у Лановецькому об'єднанні «Сільгосптехніка». Ми його здали туди на капітальний ремонт ще в серпні 1973 року. Думаємо, що досі його відремонтували і хоч тобі повернуть.

Ф. РИБАК,
головний агроном колгоспу
імені Матросова.
Лановецький район
Тернопільської області.

Якщо тобі доведеться коли-небудь добиратися з Первомайська Ворошиловградської області до Запоріжжя, обминай десятою дорогою автобуси Запорізького автопідприємства № 07121, що курсують маршрутом Лисичанськ — Запоріжжя. По-перше, на проміжних станціях водії беруть пасажирів лише з половини: себто половина може брати квитки в касі, а решта — воздає шоферам «за труди». По-друге, навіть якщо ти будеш згоден розплатитися з ними готівкою, немає ніякої гарантії, що зможеш поїхати. Не виключено, твоя фізіономія їм не сподобається, і вони безцеремонно викинуть тебе з автобуса, як це сталося, приміром, 28 червня з пасажиром автобуса № 40—83 «Ікарус». Одержавши телеграму, він їхав на похорон, і хоч мав квиток, але водії Кукса і Корнійчук випхали його з салона і ще метрів сто гнали попереду автобуса.

Отож, Перче, раджу тобі триматися від гріха подалі. Коли ж усе-таки надумаєш їхати саме цими автобусами, прихопи кого-небудь із керівників автопідприємства № 07121. Можливо, хоч їх з автобуса не виштовхають!

В. ГіРЕНКО,
заступник голови Лисичансько-Сєвєродонецької комісії громадського контролю за роботою автотранспорту.

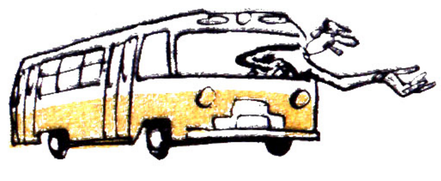

PENGUIN2197
perec-ua.
perec-ua.

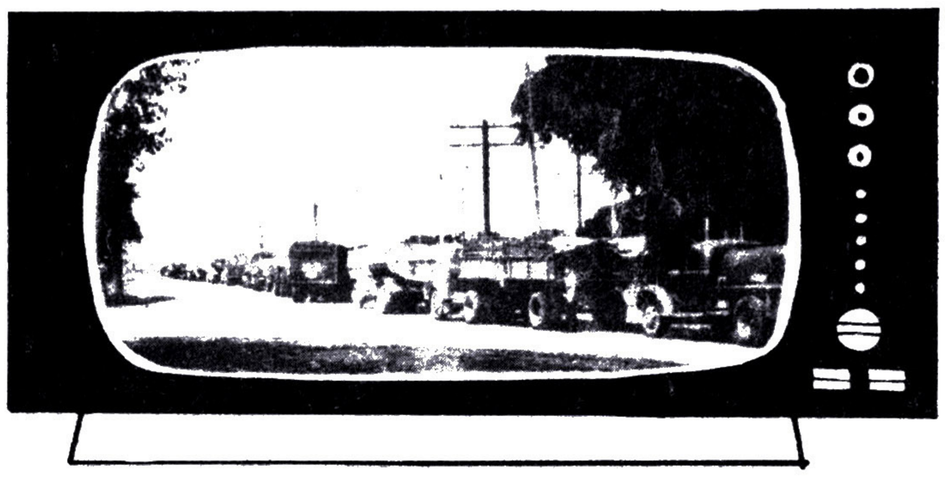

Перчанський телевізор

Шановні телеглядачі!

— Сьогодні ми не на параді. А на переїзді через залізничні колії в районі станції Софіївка. Оця довжелезна колона автомашин, яку ви бачите на нашому екрані, вишикувалась, повторюємо, не на парад, а у чергу перед закритим шлагбаумом. Візьміть до уваги — автоматичним. Коли Єкатерининська залізниця в минулім сторіччі будувала тут переїзд, автоматичних шлагбаумів, завважте, ще не було. Не було ще тоді й автомашин. А тепер он бачите, скільки їх тут зібралося? Щодоби, підраховано, через переїзд проскакує їх від трьох до п'яти тисяч!

Але в тім-то й штука, що проскочити через цей переїзд — завдання нелегеньке... Це вам не через тин перескочити. Автоматичний шлагбаум тут, бачте, частіше закривається, аніж відкривається. І водії, що простоюють тут годинами разом із своїми автомашинами, і вантажами в автомашинах, бува, збираються в імпровізовані хори й співають:

Дивлюсь на шлагбаум та й думку гадаю:
Чому на машині я крилець не маю?
Якби ж на машині я крилечка мав,
Я б через шлагбаум, як пташка, літав!

Але крилець наші автомашини, як відомо, іще не мають. Техніка до цього не дійшла. А до керівників Придніпровської залізниці, мабуть, не дійшла ще думка про те, що за гроші, витрачені через простої автомашин біля станції Софіївка, давно уже можна було б збудувати шляхопровід від Запоріжжя аж до самого Донецька!

На цьому, товариші, до побачення. До наступного телебачення!

Землячки

БАЙКА

Ще Дубеням колись у бур'яні
Благав:
— Відкрийте сонечко мені...
Але і Лопухи, і Кропива щосили
Його давили.
Тепер, як Дуб піднявсь у висоту,
Вони співають пісеньку не ту:
— Любенький наш земляк!
Ой, виріс же ти як!
Ти наш!
Своїх не забувай —
І нам рости допомагай!!

Денис РУДЕНКО.

●

КАРАСЬ-ВЕТЕРАН

Зривався з гачка він тринадцять
разів,
тричі вискакував із ятерів;
три дні лежав у траві, без води;
скочив у річку
зі сковороди!
Та не рахує шрамів і ран
цей невловимий Карась-ветеран.
Жахається він найстрашнішого:
вод,
що в річку спускає
цукрозавод!

В. СТЕПАНОВ.

м. Кіровоград.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ **Молодь села Раків (Івано-Франківська область) написала Перцеві листа про те, що голова їхнього колгоспу ім. XXII з'їзду КПРС Галюк В. І. наказав переорати стадіон, і тепер уся спортивна робота у селі завмерла.**

Як повідомив голова виконкому Долинської райради тов. Прокопчук П. М., голові колгоспу Галюку вказано на неправильні його дії. Під стадіон відведено нову ділянку.

★ **У місті Слов'янську (Донецька область) по вулиці Чубаря було здано в експлуатацію будинок № 80. Минуло кілька місяців, а його мешканців не прописали, газу до будинку не підключили. Про це новоселі написали до редакції.**

Заступник голови виконкому Слов'янської міськради тов. Чуйко сповістив редакцію, що нині газ до згаданого будинку вже підключено, а мешканці прописані.

★ **Секретар парторганізації колгоспу «Правда» (село Сотники на Черкащині) Ставишенко Г. О. виписав собі двоє поросят, а узяв підсвинка й свиню. Про це йшлося у листі, що надійшов до редакції.**

Голова Корсунь-Шевченківського районного комітету народного контролю тов. Мороз повідомив, що матеріали перевірки обговорено на бюро райкому партії. За зловживання службовим становищем і нечесність Ставишенка Г. О. від обов'язків секретаря парторганізації звільнено, йому оголошено догану з занесенням до облікової картки.

Іноземний гумор

Малюнки з журналів: «ДИКОБРАЗ» — Прага, «КАРУЗЕЛЯ»—Лодзь, «ЛУДАШ МАТЫ» Будапешт, «ФОЛЬКСШТІММЕ» — Відень, «УРЗІКА» — Бухарест.

— Діти, спокійно, бо цей божевільний може вирізати всю нашу сім'ю...

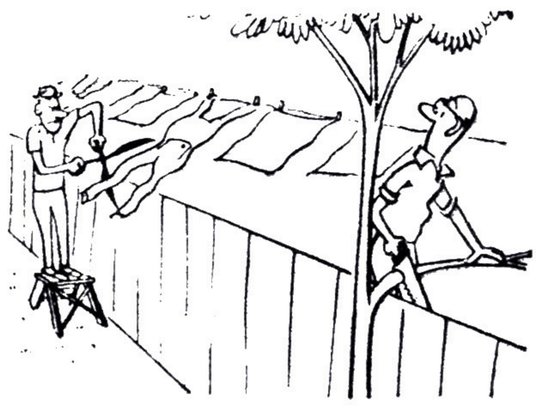

Без слів.

— Чому ви мене не обслуговуєте!! Он ті хіба не п'яні!

— Але ж вони прийшли тверезі!

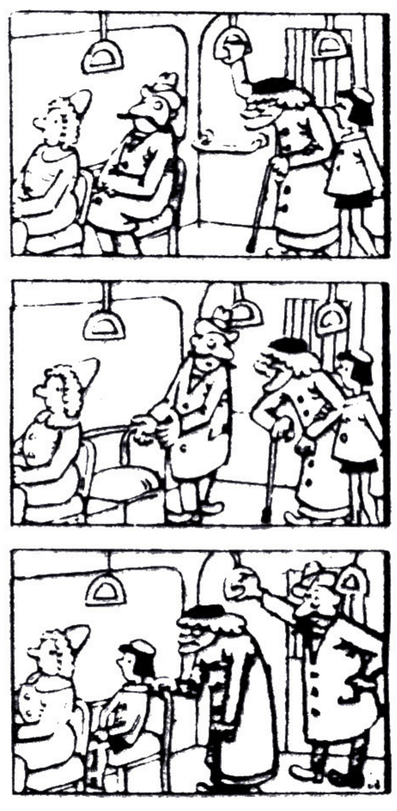

Без слів.

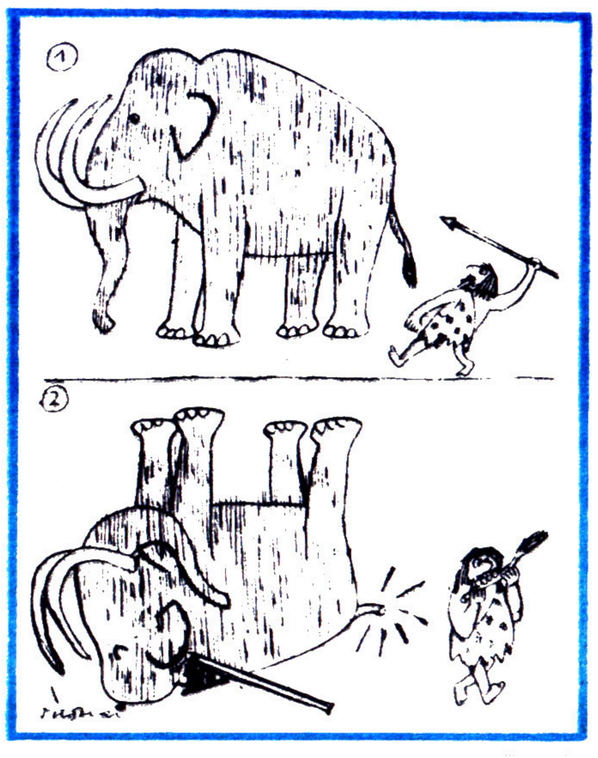

Без слів.

Без слів.

Еволюція.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар), В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: **252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4.** Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перец» № 17 (939). (на украинском языке). Виходить двічі на місяць. Ціна 24 коп. Здано до набору 2. VIII. 1974 р. Підписано до друку 16. VIII 1974 р. БФ 09524. Папір 70×108⅛. Фіз.-друк. арк. 2. Умовн.-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4.54.

© **Журнал «Перець», 1974 р.** **Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».**

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 04380. Тираж 2.850.000 прим.

Відсканував і опрацював Олег ЛЕСЬКІВ

Індекс 74393

У «ВІЛЬНОМУ» СВІТІ

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Ану давай, хто кого?